

[A. M. Hansen.]

maalet bragt i Orden, og jeg henstiller til den højtærede Minister, som til syvende og sidst maa bære Ansvaret, at sætte al sin Indflydelse ind paa at faa fremmet denne Sag mest muligt.

Vedrørende de til Opdragelseshjemmene, altsaa med Undtagelse af Skole- og Ungdomshjem, udsendte Lønningsplaner har disse mig bekendt ikke vakt udelt Tilfredshed; det vilde vel ogsaa være for meget forlangt. Jeg er saaledes vidende om, at der fra Børnesagens Fællesraad vil fremkomme en Række Ønsker i videregaaende Retning, idet man finder de foreslaaede Lønninger for lave i Sammenligning med tilsvarende Lønninger inden for Folkeskolen og Særforsorgens Institutioner, ligesom man finder de foreslaaede Inspektions-tillæg for smaa, og endelig udtaler man stor Utilfredshed med det Honorar, der er foreslaaet til de Forstanderhustruer, der forestaar Opdragelseshjemmenes Husholdning, idet man finder dette Honorar alt for lille i Forhold til det Arbejde og det store økonomiske Ansvaret, der paahviler disse. Flere af de foregaaende ærede Talere har været inde paa disse Spørgsmaal, og jeg gaar ud fra, at der vil blive Lejlighed til at optage en Drøftelse herom i det Udvalg, som nu maa forventes nedsat.

Den her i Lovforslaget foreslaaede forøgede Støtte til de anerkendte private Opdragelseshjem er anslaaet til at ville beløbe sig til ca. 5 Mill. Kr. Jeg tror dog ikke, at nogen vil modsætte sig, at et saadant Beløb anvendes til denne Sags Løsning; thi at den bliver løst paa en god Maade, tror jeg, der her i dette Ting vil være Enighed om er stærkt paakrævet. Om disse Udgifter i Henhold til Bestemmelserne i § 5 skal fordeles mellem Staten og den fælleskommunale Udigningsfond, er for mig ikke noget stort Spørgsmaal; jeg skal ikke modsætte mig, at dette sker.

Vi har her i vort Land altid taget Sigte paa, at Forsorgen for de i vort Samfund vanskeligt stillede Børn og unge skal være fuldt forsvarlig og staa paa Højde med Tidens Krav, og dette vil der sikkert fremdeles være Enighed om.

Hvad angaar det andet Lovforslag, der er til Behandling, Forslaget om Forlængelse af den i 1945 vedtagne Lov om Forhøjelse

af Statstilskuddet til forebyggende Børneforsorg, skal jeg nøjes med at udtale mit Partis Tilslutning hertil, og jeg kan da tilsige mit Partis Medvirken til en hurtig og velvillig Behandling af begge de to foreliggende Lovforslag.

Aidt: Det maa siges, at det fremsatte Lovforslag er meget paakrævet. Alle de Forhold, det berører, trænger til at komme under baade gode og solide Rammer.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer vil jeg gerne knytte enkelte Bemærkninger til et Par af dem. Det gælder først og fremmest § 1. I § 1, Stk. 1, staar der — hvis jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa citere en lille Smule —, at de forskellige Hjem „kan fremtidig kun oprettes som Stats- eller kommunale Hjem, som selvejende Institutioner eller af anerkendte Foreninger for Børneforsorg“,

og at bestaaende Hjem inden 1. April 1949 skal udgaa af privat Drift; den højtærede Minister kan dog tilstaa længere Tidsfrister.

Private skal altsaa fremtidig helt udelukkes. Det er efter min Mening at gaa for vidt. Naturligvis maa det være saadan, at ingen Enkeltpersoner kan profitere, men jeg vil advare stærkt imod, at man paa den anden Side fuldstændig lukker Døren for de ikke helt faa og meget initiativrige Personer og særprægede Personligheder, som Børneforsorgen hidtil har været saa rig paa, og som i det hele taget har betydet saa meget for den. Mange saadanne værdifulde Mennesker kan nu engang ikke trives under alt for stramme Tøjler. Det bliver derfor efter min Mening nødvendigt, at der paa en eller anden Maade kommer en Ventil paa, saa Børneforsorgen ogsaa i Fremtiden kan inddrage saadanne Personligheder i sit Arbejde. Jeg henstiller til det Udvalg, som vel bliver nedsat, at arbejde videre med Forslaget, saa at man faar en passende Ventil i den Henseende.

Hvad angaar § 2, vil jeg gerne bemærke, at jeg finder det udmærket, at der fra 1. April 1946 afsættes en Sum paa 300 000 Kr. aarlig til paakrævede Forbedringer, Ombygninger og Reparationer af anerkendte private Opdragelseshjem, men jeg finder det betænkeligt, hvis f. Eks. en Reparation af mindre Størrelse kan medføre, at Staten tiltager sig en Prioritet i en Ejendom ved at yde Laan. Hvad angaar disse Laan, vil jeg